

הקולומטר ה-101

פיתאום נבחר לי שהק"מ ה-101 הוא מקום מופגש לשיחות עם המצרים. עד כה טענו שהם בלתי-אנושיים, ואין מה לדבר איתם. אלא רק בכוח. ומה קרה פיתאום? נפגשים. חילופי-שבוים. זה מוכיח שה ממשלה לא עשתה מאום להביא את הש- לום, וכל שטיפת המוח, שאין עם מי לדבר, הוכחה כוריית חול בעינינו.

תירדון

ליריב

למצרים יש שפע של מים, שטחי מידבר גדולים והרכב שמש. לנו יש גידע וה- ניסיון, אם ירצו לקבל זאת, ניתן להם בעין יפה, ואז כעבור מיספר שנים, תהיה מצרים למדינה העשירה ביותר על פני כדור הארץ.

עליך, מר יריב, להסביר להם זאת. תז מין מישלחת לביקור אצלנו, למען ייווכחו בעיניהם.

מאיר בלומברג, ראשון-לציון

מה שאנחנו, החיילים,

אומרים על דין

כותב לכם מילואימניק מאפריקה. תחיל- לה אני רוצה לברך אתכם על הגיליונות המצויינים של תקופת המילחמה ולאחריה. הם זכו להתעניינות עצומה בין החברה. קיבלנו אותם בדרכים עקלקלות, והיינו מאוד רוצים לקבל אותם ישירות מכם. מה שאתם אומרים על דין + מה ש- אומרים עליו ברדיו קהיר, זה זהב לעומת מה שאומרים עליו כאן.

דויד, צה"ל השם המלא שמור במערכת, מסיבות ידועות.

כל

הכבוד

כל הכבוד ליגאל לביב על מאמיו "סיי- רת המזוהמים", ו"פורצי הקופות". בהם הוא מציג את המילחמה בדרום בדמותה הא- מינית.

הוא הראה שלא הכל היה ורוד, כפי שניסו לספר לנו בעיתונות וברדיו, ב- מילחמה עצמה ואף עכשיו.

אלי מזרחי, אפקה

השמצות

אינני מבינה מדוע אתם מקלקלים את ש עיתונכם, בכתיבה אשר מתפרטמת בו "סירת המזוהמים".

בכתיבה זו אתם בסך-הכל משמיצים את חיילינו, ואם הם פחדו, כפי שכותב לנו יגאל לביב, אני חושבת שפחדם היה מוצ- דק.

האם אתה חושב שהם בני אלמוות? אני חושבת שלא. כל בן-אדם פוחד. לפי דעתי, מי שלא פוחד הוא לא-גורמלי.

אבקשכם להפסיק מייד את הסידרה הזאת. מה שאתם עושים פה, כפי שאמרת, זה אך ורק השמצה לחיילים ולא לממשלה. (כפי שאתם תמיד עושים).

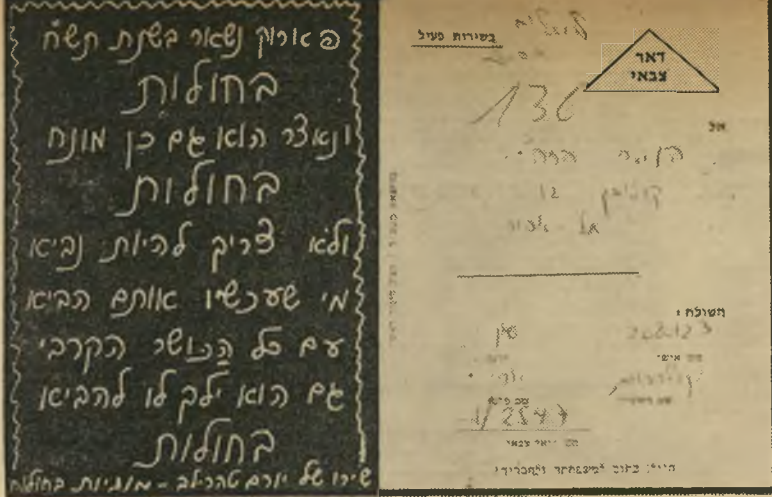
נ.ב. בקשר לשורה האחרונה (השמצת הממשלה) בזה אתם צודקים בהחלט, ואתם יכולים להמשיך, כי הרבה (כולם) בדעה שלכם.

אחת הקוראות, בלי כתובת כאשר יגאל לביב תיאר את רגשו תיו ורגשות חבריו בימי הקרבות - הוא העלה על נס את לחומי צה"ל, וכמוכן לא השמיצם.

יום שבתון

במישרד ממשלתי

כידוע לכם, עומדים להגביל את נסיעת הרכב לששה ימים בשבוע, לפי בחירה אי- שית. המוסדות, וגם בעלי הרכב הפרטי, מבקשים לבחור את השבת כיום השבת הרכב. המוסד שאינו מאפשר לרכבו להיות

גלויות שהונפקו עידי קצין-חינוך ראשי

„גועל נפש“

מושבת בשבת זה „מינהל הרכב הממשל- תי“, השולט על כל הרכב הממשלתי. וזה על מנת שחס וחלילה לפקידים הגבוהים לא תהיה חסרה מכונית לשבת.

הטענה הרשמית היא שהרכב הממשלתי לא נוסע בשבת. אבל זה לא נכון: 84% מכלל המכוניות של המינהל הם בעלי מספרים רגילים, ולא ממשלתיים, כדי ש- הפקידים יוכלו להשתמש ברכב הממשלתי

לכל צרכיהם.

לצערי אין אני יכול לחתום את שמי. קורא, ירושלים

איזה מן

חינוך זה?

אני שולח לכם גלויה, המחולקת לחיילי צה"ל עלידי קצין-חינוך ראשי.

ההגדרה המתאימה לגלויה זו היא גוי-עלי-נפש. החברה כאן מסכימים להגדרה, ומדעזעים מן הרמה הנמוכה אליה הגענו. מה שרק חסר, זה תעמולה בציורים המראים חיילי ישראלי דורך על חיילי אר-יב, כשנישקו מונף אל על. מצטער על עילום השם, אך יש כאן ציד-מכשפות על אנשי מרי.

תודות

ברצוני להודות לכם, בשם כל חיילי יחידתי, על החוברות הנאות אשר שלחתם לנו בימים הקשים שעברנו. חוברות אלו סייעו לנו לשכוח מעט מהמילחמה, והרפיית המתח שניצטבר בין חיילנו. דבר לו היינו זקוקים ביותר.

נשמח מאד אם נשמור על קשרים הדדי-קים גם בימים שקטים יותר. בתיקוה כי השלום אינו רחוק עוד מעמנו.

היום, חודש אחרי שנכנסה הפסקת האש לתוקפה, אני יכול לציין דבר אחד טוב - וזה העיתון שלכם, שאני מקבלו ממכם כל שבוע, ומוכן נחטף מיד אל יד, מיד. כך שהתודה היא כאן מכולנו.

האורייגיליות המיוחדת של עיתונכם, נותנת הרגשה טובה, ועידוד חזק בתוך כל הערפל הזה, כאן למרגלות החרמון ובכלל, סביב לכולנו.

תודה רבה, וכה לחי!

דוד קדם, צה"ל ברצוני להודות לכם עבור עותק העיתון, אותו שלחתם לי ליחידת-המילואים, בה אני משרת בימים אלה.

אין ספק שבימים טרופים אלה, מעורר תוכנו של העיתון ויכוחים ודיונים לאין ספור. אולם שלא כבעבר, קיימת עתה בין החיילים פתיחות עצומה לדעותיו של העיתון, אולם לא תמיד ישנה הסכמה.

אליעזר עמיר, צה"ל

זה עתה הגיעתנו חבילה, ובה צרורים עיתונים משלכם, וכמו כן שני ספרים. חיילי הפלוגה המוצבים בחלקיו של החר- מון, קיבלו בשמחה וחודות את הגיליונות. אגב, במידה וכתבכם מזדמן, מוזמן ב- ברכה לפלוגתינו!

משה ביטון, צה"ל

לא זקוקים

לי בארץ

מעולם לא כתבתי להבר-כנסת, ואני לא (המשך בעמוד 6)

כל פשלה, כל פשלה - יוצאת בסוף לטובת דין

כשאיוה מנהיג עשה אהבה אמיתית עם המז-כירה שלו - תיכף הוציאו עליו פסק-דין מוות: „נואף“, אבל כשדין הביא איתו לכנס של רפ" בסינרמה בחורה קל-ידעת - אמרו עליו כל אוהדיו: „אח! זה גבר!“

אבל כל זה, זה עוד כלום. לשיא השיאים, אבל מה זה שיא, הוא הגיע עם הדפיקה ש- המצרים דפקו אותו בעניין השבוים: השבוים כל-כך חשובים לכם? אז אנחנו נוציא לכם את הנשמה עד שתראו את כולם. והתחילו להזרים אותם טיפות-טיפות.

אז אתם שואלים איך יצא מזה רווח נקי לדין? זה כל-כך פשוט: אתם שמתם לב, שאף מנהיג לא מעז להופיע בציבור? הם לא מעז-זים לבקר את הפצועים בבתי-החולים. הם בפירוש לא העיזו להיות נוכחים בבתי-הקברות, הם לא רצו להיפגש עם מישפחות הנעדרים, והיה צורך בהפגנות נגדם. לזוויכוח שהיה בטל-וויזיה במעון-מיכאל הם שלחו את עופר! (מכל מנהיגי המערך - פונקט עופר זה האיש ש- הציבור צמא עששו לדבריו!). ודין הרי לא יכול בלי אמצעי-התקשורת - אז פת-אום נמ-צא המוצא. התברר שהשבוים, כשהם מגיעים לארץ, הם עוד מבולבלים, והם בערך הציבור היחיד בארץ ש„בטוח“ להופיע בפניהם. אז מה יכול להיות יותר טוב מזה שהם חזרו מהשבי בטיפי-טיפין? כל יום קצת, כל יום קצת, ודין מופיע כל יום, כל יום, בטלוויזיה!

אולי לזה התכוונו אבותינו בפסוק: שבי-עתיים יפול צדיק - ובכל פעם יפול על רגליו. ישראל סובל, ירושלים

יש אנשים שנולדים עם כפית של כסף בפה. יש כאלה שנולדים גאונים. יש כאלה, שנולדים במזל של אסונות. אבל יש אחד, שנולד עם הכישרון הנדיר, להפוך באופן גאוני כל אסון לרווח אישי.

זה מתחיל עם העיין. כמה וכמה אנשים במילחמות ישראל איבדו עיין. הם נהיו פשוט נכים. אצל דין זה נהפך לסמל מיסחרי, שמי יכול לאמוד את ערכו הכספי. דבר קטן.

במילחמת השיחרור, בקרב הגדול על לוד, הוא עשה דברים, שבכל צבא היו מעמידים אותו בגללם לקיר: הוא בא לקרב כשאף אחד לא הזמין אותו; בשביל הג'דעיות הוא נכנס כמו טירון לאש של הערבים; כמה אחדים נהרגו לחינם; יחידות שלמות באמצע הקרב היו צרי-כות לעזוב הכל וללכת לחץ אותו מהחור הזה; ובסוף: שנים על שנים שמענו שדין הוא „משח-רר לוד“, הוא ולא אחר.

מי לא זוכר את התקל שהיה לו (נדמה לי בשנות החמישים) עם ברסו על-ידי איזה מחסום. אז באמצע הוויכוח, פשוט נשבר לו, הוא לחץ על הגז ויצפץ על המ"צדיקים ועל כל החוקים של עם ישראל. בגלל הפשלה הזו הוא זכה להערצה בחוגיו: „שובר מחסומים!“ „פורץ חומות!“ מה לא אמרו על זה.

תאווה-הבצע שלו, שמעבירה אותו על דעתו, הביאה אותו לעסוק בשטח מכניס מאוד-מאוד. ארכיאולוגיה. בעצם זה אוצרות-הטבע היחידים שיש לנו באדמת ישראל. ומהעסקים הממוקפים האלה הוא הרוויח שני דברים: כסף ושם של „אינטלקטואלי“, „אישי-רוח“, חה, חה, חה.